

Slagtryk tidsskrift for
digte & kortprosa
Oktober 2019

Slagtryk
tidsskrift for digte & kortprosa

nr. 8 - 2019

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Forfattere
Frida Bang, Casper Havser C, Stine
Højris, Halfdan Skjerning, Cassandra
Marie Sørensen og Mikkel Storm
Sørensen

Kontakt
sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion
Erik Scherz Andersen
Thomas Glud
Christine Lind Ditlevsen

Først publiceret:
<http://slagtryk.dk/category/19-10/>

Udgivet af Kronstork

ISSN
1904-8165

Opsætning
Erik Scherz Andersen

Forside
Thomas Juul-Jensen

Cassandra Marie Sørensen

kan jeg hækle en puppe af sølv hår fra panden som skinner limegrønt i lighuset? og man
fandt dig her som jeg fandt dyret ligge dødt i skumringen under månemælkelys
barnefødder på overfladen af månen det er skoven som har skabt hende barnet
hun friserer saltkornene ud af dine øjenvipper og taber jorden på urnen agavesiruppen
drypper derfra den bliver regnen på skovbunden
skovbunden når regnen rammer den;
den dufter af foråret og barndommen og hun begynder at le når hun forstår at en blomst
er smuk
regnen når den rammer urnen den vil være hvid creme på havbunden den vil være
forhåbningen om din genopstandelse barnet
hun planter et citrustræ på graven så kan du kravle op ad rødderne måske var det i
morgen den ville springe
hinden
legemet genopstår af saltlagen
det var dig som skulle spise søvn af hånden

Frida Bang

Hjemrejser

jeg installerede rejseplanen på min mobil
i sidste måned
men jeg bliver ved med at bruge hjemmesiden
måske har far ret
når han siger jeg gør tingene svære for mig selv
jeg går omvejen
over muddermarken om vinteren
jorden er frossen eller våd
jeg bliver ved med at vrikke om
min fod og jeg har glemt hvordan vi lever roligt
jeg har fortrængt den hurtige vej hjem
fordi jeg engang elskede den friske luft
og mig selv
men jeg er vokset ud af skinnet
kulden danser i mine blodlegemer
at være i en krop man ikke ejer
er som at sidde i en fremmeds stue
med en kop te man ikke drikker
engang på vej hjem lagde jeg mig på marken
mit hår gennemblødt
fingrene følelsesløse
jeg blev ved med at kigge på den stjerneløse himmel
fordi jeg ventede på noget smukt
fordi jeg ønskede det eksisterede
et fly passerede over mit hoved
med folk som skulle til en anden verden
jeg lod som om det var den første stjerne

Stine Højris

Hvis jeg var

Hvis jeg var et krydderi, ville jeg være rosmarin. Fordi man kan bruge mig med citron og hvidløg, ovenpå kartofler og ind i ovnen ved to hundrede grader. På kylling, på brød, i sammenkogte retter, og i de stærke drinks, du mixer til mig på mit køkkenbord, på en fredag aften. Jeg er rosmarin med havsalt, som er rund og skarp på tungen. Karakteristisk og ikke til at tage fejl af. På pizza, som alle elsker, og hængende i et bundt fra loftet, fordi de bare godt kan lide duften. Boltrer sig gennem luften, lander på min hud, fordufter. Forsvinder.

Du ville være chiliflager, fordi du brænder mig i halsen, og du skal indtages i små mængder. Du er chili, for du giver alle kedelige retter et kick, fordi du kan give mig tårer i øjnene og få min tunge til at blive lam.

Chili og rosmarin.

"Det burde vi kalde os," griner du. Du ligger på stuegulvet i mørket.

Hvis jeg var en lyd, ville jeg være lang, blød og dyb. Beroligende. Måske en bas? Jeg ville være tæt og sammenfoldet, lukket og mørk. Jeg ville runge i dine ører, tromme på din trommehinde, glide mellem dine fingre. Mærke dit hjerteslag, måske slå i takt med det. Duk. Duk, duk. Jeg ligger i baggrunden, skaber en bund til den intense, højere og lysere tone. Den der lyder som et skrig. Men ikke et ubehageligt skrig, ikke et skrig man er bange for. Men et skrig, man godt tør lytte til. Du er lyden, man danser til. Lyden man kysser til. Du er sirenen i dén nat, jeg skaber. Din lyd skærer igennem min tunge tåge og former mig. Får mig til at lyde bedre, end hvis jeg var alene.

Dine negle er længere end mine. Du siger, at du ikke kan lide Chardonnay.

Hvis jeg var et stjernebillede, ville jeg være Lille Bjørn. Jeg ville ligge trygt over den nordlige halvkugle, med Nordstjernen som mit element. Og under mig, som min klippe, ville du ligge. Du ville være Karlsvognen. Syv stjerner, ville du være, og du ville ligne en indkøbsvogn, som man kunne fylde med hvad man havde lyst til. Jeg ville fylde dig med saltlakrids, med jordbær, med kærnemælk. Jeg ville fylde dig med rosmarin. Jeg ville være Lille Bjørn, som ligner Karlsvognen, bare mindre og lodret, i stedet for vandret. Og folk vil kigge på os, når de er fulde, forelskede eller forladte. Måske alle tre ting på samme tid. Men de ville se dig først, fordi de kender dig. De

snakker til dig. Jeg hører hvad de siger, og venter på, at de opdager mig. Jeg skinner så skarpt jeg kan. Nordstjernen blinker.

Terrassedøren i min lejlighed står åben. Vores arme og ben er viklet sammen. Du ligger på min hånd.

Hvis jeg var et stykke tøj, ville jeg være en lyseblå sweater. Jeg elsker lyseblå, og du siger, at den farve passer godt til mine øjne. Jeg ville være en lidt for stor sweater, og måske ville jeg klø og kradse lidt, hvis du er sart. Men hvis ikke, er jeg bare varm. Du kan tage mig på, når du fryser, når du har brug for et mentalt kram. Og når jeg bliver for meget, og får dig til at svede og føle dig klam og ubehagelig, så tag mig af. Smid mig over stoleryggen lidt tid. Men saml mig op igen.

Indenunder dén sweater jeg er, er du. Du er hvidt blondeundertøj med en sløjfe på trusserne. Du smyger dig om mine hofter, ligger dig om mine bryster. Jeg har dig altid tæt på. Du beskytter mig, fra dét jeg ikke tør vise. Fra dét jeg ikke tør være. Du gør mig tilpas, og jeg tager dig kun af, når jeg skal i bad. Så ligger du på mit badeværelsesgulv og venter.

Præcis som du gør nu. Du ligger på mit badeværelsesgulv. Du er nøgen, og har åbnet vinduet, så det regner ind. Din mave trækker sig sammen, når de kolde dråber rammer dig i navlen. Du griner. Det skærer gennem mørket, for vi har stadig ikke tændt lyset. Jeg kysser dig og dit bryst og lægger mig hos dig. Dine hænder er ru, jeg kan mærke musklerne i din kæbe, når jeg rører dit ansigt. Dine øjne følger mig.

"Ser jeg lige så dum ud, som jeg tror?" spørger du, og jeg ryster på hovedet. Slet ikke. Jeg kan se min refleksion i dine mørkebrune øjne.

"Du har næseblod," siger du. Det drypper på din nøgne brystkasse.

Hvis jeg var modig nok, ville jeg blive her.

Halfdan Skjerning

dagene kortes

dagene kortes
en anden glød på din hud
nu mæt af sommer

nu mæt af sommer
og bladene sidder løst
mens fugle rejser

mens fugle rejser
vil vi blive her og se
dagene kortes

dagene kortes
nu mætte af sommerglød
mens fugle rejser

Mikkel Storm Sørensen

Lohals

Fastlandet er blevet væk
i regnen
jeg kan se lysene fra broen udtværet
gennem regnvåde ruder

jeg forestiller mig trafikken deroppe
svagt.
Luften er tæt indenfor
i baggrunden er musikken fra radioen
dæmpet i respekt for
regnen. I radioen siger de
det bliver ved

En stemning i luften omkring os
på min hud. Som torden.

Men så alligevel ikke.

Casper Havser C.

rygsøjlels champagnepropper

lukket inde i en efterfest

let bøjet

Redaktionelt

Ved Erik Scherz Andersen

Denne måneds PDF hører til de korteste i vores historie. Seks bidragydere er ikke usædvanligt. En enkelt (Stine Højris) stikker af i sin prosaiske form, en enkelt (Casper Havser) bidrager med sin særlige kombination af ni ord.

Æstetiske valg og rytme er en sikker beskrivelse af poesien og hvordan den er en (særlig) form for litteratur. I genrebeskrivelser er digtets korthed en mulig karakteristika. Og selvom korthed ikke er et gældende princip, så siger det alligevel noget om hvad digte kan: at fatte sig i korthed.

Når jeg læser Mikkel Storm Sørensens "Lohals", så er poesien særligt skarp, fordi pauserne falder velvalgt, fulde af betydning og derved tillader at ordene ikke behøver at hobe sig op.

Fastlandet er blevet væk (og så er resten af linjen ellers hvid, som om den *er* væk. "i regnen" står der, hvilket i sig selv er massivt nok, ingen tillægsord nødvendige her, vel? "Regnvåd" er måske overflødig senere.

Halfdan Skjerning genbruger linjer i "dagene kortes". På den måde synes jeg både at han strækker teksten: at teksten helt konkret er længere i antal linjer. Men jeg synes også samtidig at han folder digtet, at gentagelserne gør at teksten lukker sig om sig selv, udtømmes af sine egne ressourcer.

Allerede i de første linjer af Frida Bangs "Hjemrejser" viser digtet sine kvaliteter ved at kunne springe i sted og tanke næsten linje for linje. Det er som om alt skærpes ved at der files på ordvalget, at linjer uden tegnsætning både kan pege på forrige og næste (her: jeg går omvejen).

"måske har far ret / når han siger jeg gør tingene svære for mig selv / jeg går omvejen / over muddermarken om vinteren"

Eller hvordan få ord på en linje kan stå lysende. F.eks. "og mig selv" som tilføjelse til noget "jeg engang elskede". Der er ikke noget der behøver at blive forklaret, det står der til læserens indtag.

“Koncis” betyder at være præcis og kortfattet. Hvis vi i redaktionen redigerede andet end et par enkelte detaljer, så ville det nok skinne igennem i min feedback. Slet alle fyldord, skær helt ind til benet og brug grammatiske former korrekt.

Indholdsfortegnelse

Forside af Thomas Juul-Jensen

Cassandra Marie Sørensen	Uden titel	s. 3
Frida Bang	Hjemrejser	s. 4
Stine Højris	Hvis jeg var	s. 5
Halfdan Skjerning	dagene kortes	s. 7
Mikkel Storm Sørensen	Lohals	s. 8
Casper Havser C.	champagnepropper	s. 9
Redaktionelt	ved Erik Scherz Andersen	s. 10